

Σοφία Λασκαρίδου

ζωγράφος
1876-1965

Οι λιγοστοί διαβάτες που περνούσαν από τη δασωμένη εκείνη γωνιά της εξοχικής Αθήνας κοίταζαν απορημένοι την όμορφη κοπέλα που ζωγράφιζε ολομόναχη μέσα στην ερημιά. “Ποια είναι αυτή;” ψιθύριζαν μεταξύ τους “Τι κάνει εδώ; Δεν της έχουν πει ότι δεν επιτρέπεται να κυκλοφορούν ασυνόδευτες οι γυναίκες;”

Η Σοφία το ήξερε πολύ καλά . Δεν την ένοιαζε όμως. Της άρεσε να ζωγραφίζει τοπία “εκ του φυσικού” και έβγαινε μόνη στην εξοχή, έχοντας πάντοτε μαζί της ένα περιστροφικό για προστασία. “Ημουν απόλυτα ελεύθερη” έγραψε στην αυτοβιογραφία της. “Είχα πάντα το θάρρος και την ευθύνη των πράξεών μου”. Έτσι την είχαν αναθρέψει οι γονείς της, η πρωτοπόρα δασκάλα Αικατερίνη Χρηστομάνου και ο πλούσιος έμπορος Λάσκαρης Λασκαρίδης. Να ξέρει τι θέλει και να επιβάλλει τη θέλησή της.

Έτσι, όταν θέλησε να σπουδάσει στο Σχολείο Καλών Τεχνών, που τότε απαγορεύονταν στις γυναίκες, ζήτησε ακρόαση από τον βασιλιά Γεώργιο τον Α΄ και τον έπεισε να αλλάξει τον νόμο ώστε να μπαίνουν στη σχολή και τα κορίτσια. Όταν αποφοίτησε, πήγε μόνη της στο Παρίσι και αργότερα στο Μόναχο για σπουδές ζωγραφικής και μουσικής. Συμμετείχε σε πολλές εκθέσεις μαζί με διάσημους της Ευρώπης. Είχε σχετιστεί με έναν λαμπρό νέο της εποχής εκείνης ,τον λογοτέχνη και στοχαστή Περικλή Γιαννόπουλο, αδιαφορώντας για τα κουτσομπολιά. Της ήταν αδύνατο να συμμορφωθεί στα “πρέπει” της εποχής της, και γι’ αυτό πολλοί δεν την καταλάβαιναν και την παρεξηγούσαν.

Η Σοφία ήταν πρωτοπόρος. Δίδαξε επί χρόνια ζωγραφική και χαρακτήριζε για πάντα στη μνήμη των μαθητριών της. Και κυρίως, άνοιξε τον δρόμο στις επόμενες γενιές των Ελληνίδων ζωγράφων και της έμαθε να διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

ΕΛΕΝΗ Γ.
ΜΥΡΤΩ Κ.